

ת"ד 6502/12/14 - מדינת ישראל נגד גל-אור מאור

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 6502-12-14 מדינת ישראל נ' מאור
בפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד דביר

נגד

גל-אור מאור

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד דור לוי

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים, נזק וחבלה של ממש בגין סטייה מנתיב נסיעה ונהיגה בקלות ראש, עבירות על תקנה 40 לתקנות התעבורה וסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 5.6.14, בסמוך לשעה 00:05, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב ראול וולנברג, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעו לצומת עם רחוב הברזל, פנה ימינה ובסמוך לאחר הפנייה, סטה שמאלה, חסם דרכו של רוכב קטנוע שנסע מאחוריו, פגע בו ובהמשך, עלה עם הגלגל השמאלי של הרכב, על גופו של הנהג המעורב.

כתוצאה מהתאונה, נחבל בגופו הרוכב המעורב חבלה של ממש - שברים בכף יד שמאל.

הנאשם כפר באישומים המיוחסים לו.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - רס"ב שלמה נתן, מטעמו הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/1

עד תביעה מספר 2 - רס"ב איגור פרס, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגש תרשים, שסומן ת/2

עד תביעה מספר 3 - עד ראיה, רון אקשטיין

עמוד 1

עדת תביעה מספר 4 - עדת ראיה, נינה מנדלסון

עד תביעה מספר 5 - רוכב הקטנוע המעורב, שי זיו

עדת תביעה מספר 6 - רס"ר אביבה גוני, מטעמה הוגשה הודעת הנאשם (בצירוף טופס הודעה), שסומנה ת/5

כמו כן, הוגשו בהסכמה, המסמכים הבאים: ת/3 - הודעת עדת תביעה 4 במשטרה, ת/4 - תעודה רפואית בעניינו של עד תביעה 5, ת/6 - טופס הודעה על תאונת דרכים, ת/7 - תרשים הצומת ועליו סימון שערך הנאשם

במהלך פרשת התביעה, הוזנה הנאשם, לבקשת ב"כ המאשימה, מפני הרשעה בעבירות נוספות, של עזיבת מקום תאונה ואי מסירת פרטים לנפגע, בניגוד לתקנה 144(א) לתקנות התעבורה.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב, כמפורט לעיל ועד תביעה 5, הרוכב המעורב, העיד כי נסע מאחורי רכב הנאשם, במהירות של 40 קמ"ש, כאשר השניים פנו ימינה ומיד לאחר הפניה ימינה, לרחוב הברזל, הבחין ברכב הנאשם מבצע פניית פרסה, על קו רצוף, תוך שהוא חוסם את דרכו.

המעורב בלם בלימת חירום, החליק מתחת לרכב ונפגע בראשו מהגלגל השמאלי אחורי של רכב הנאשם.

המעורב העיד כי בהמשך, שאל אנשים במקום מי פגע בו ונאמר לו שהנאשם אינו במקום.

המעורב נחקר והשיב כי שמר על מרחק של 3-4 מטרים מהרכב שלפניו.

המעורב נחקר ושלל גרסת הנאשם, לפיה, סטה שמאלה רק לאחר ששמע צעקה של המעורב ולא התכוון לבצע פניית פרסה וכן, שלל את הגרסה לפיה, הנאשם נסע במהירות איטית והוא עקף אותו, איבד שליטה, החליק ונפגע.

המעורב נחקר ואישר את הטענה כי קילל את הנאשם ולדבריו, עשה זאת לאחר שנודע לו כי הנאשם עזב את המקום.

המעורב פונה לבית חולים תל השומר, שם אובחנו 5 שברים בכף ידו וכן, שריטות וחתכים בגופו.

עדת תביעה 4, העידה כי הבחינה ברכב הנאשם מבצע פניית פרסה, פוגע בקטנוע, מפילו ועולה עליו.

עד תביעה 3 העיד כי הבחין ברכב בשלב בו פגע בקטנוע ועלה על גופו של הרוכב, אך נוכח זווית הרכב, הוא מסיק כי הנאשם רצה לבצע פניית פרסה במקום.

שני עדי הראיה, מסרו כי הנאשם או אדם אחר, או שניהם, יצאו מהרכב לעבר הרוכב הפצוע וזה קילל אותם ולאחר מספר דקות, חזר הנאשם לרכב ונסע מהמקום.

עד תביעה מספר 1 הגיע למקום התאונה, שם ערך את ת/1 ולדבריו, ערך דו"ח פעולה נוסף, מפורט יותר, שנשלח לאגף התנועה, אך לא נמצא בתיק החקירה.

העד ציין כי הקטנוע נמצא על רחוב הברזל וכי נאמר לו שבוחן תנועה לא יגיע לזירה.

עד תביעה 2 ערך תרשים הצומת, המתעד למעשה את כיווני הנסיעה של המעורבים בתאונה וזאת לאחר שערך ביקור במקום, ביום 29.10.14.

בהודעתו במשטרה מסר הנאשם כי נסע ברחוב ראול וולנברג ובהגיעו לצומת עם רחוב הברזל, פנה ימינה, תוך שהוא נצמד לחלקו השמאלי של הנתיב, המשיך בנסיעה, על מנת למצוא מקום לבצע בו פנית פרסה ואז שמע צעקה ורעש של קטנוע, נבהל וסטה שמאלה, כי הנתיב היה ריק וזאת, כ-3 מטרים לאחר הפנייה. לאחר מכן, עצר את הרכב, ירד ממנו עם חברו, שהיה עמו ברכב והבחין במעורב, שוכב על אי התנועה ומתלונן על כאבים בידו.

הנאשם, לגרסתו, התקשר למוקד 100, ראה כי נידת מד"א הגיעה למקום ונסע.

הנאשם מסר כי לא היה כלל מגע בין כלי הרכב ולדעתו, המעורב איבד שליטה והחליק, כי הכביש היה רטוב.

הנאשם נשאל אם סטה מנתיב נסיעתו והשיב בשלילה, אך משנשאל אם החל לבצע פנית פרסה, עובר לתאונה, השיב: "לא שאני זוכר".

הנאשם מסר כי אותה שמאלה מרגע הפניה לרחוב הברזל.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוגשו המסמכים הבאים: נ/1 - מכתב ששלח לסנגורו ו-נ/2, צילום צג טלפון נייד, לעניין גרסת הנאשם, לפיה התקשר למוקד 100 לדווח על התאונה.

להלן גרסת הנאשם, כעולה מעדותו בבית המשפט:

הנאשם נהג ברכב כמפורט לעיל, תוך שהוא נצמד לצד שמאל של הכביש ושלושה - ארבעה מטרים לאחר הפנייה ימינה, שמע קול חבטה וצעקה מאחוריו, נלחץ מאוד, הבחין כי אין רכב בכיוון הנגדי, סטה שמאלה ונעצר. לאחר מכן, ירד מהרכב עם חברו, הבחין ברכב המעורב על הכביש ובחלקי הקטנוע, התקשר למשטרה, התעכב במקום עוד 10 עד 15 דקות ואחרי שהגיע הפראמדיק, עזב את המקום.

הנאשם נחקר ואישר כי היה בכוונתו לבצע פניית פרסה בהמשך הכביש ובינתיים, נסע ישר, תוך שהוא נצמד לשמאל הכביש.

הנאשם נחקר והשיב כי האינסטינקט הראשוני שלו, כאשר הבחין כי אין רכב ממול, היה לסטות ולעצור ולא לבלום, כדי שלא יפגע מאחור. הנאשם הוסיף והסביר כי נבהל מעוצמת הרעש ששמע, לא רצה לסטות ימינה על מנת שלא לפגוע ברכב שנסע לצידו וראה שממולו לא מגיע רכב, לכן סטה שמאלה. לגרסתו, האיותות שמאלה פעל כל העת ובהמשך, הוסיף כי גם הביט במראות בטרם סטה שמאלה.

הנאשם הכחיש כי עלה על המעורב עם גלגל הרכב.

הנאשם נחקר ואישר כי לא הבחין ברוכב המעורב, במהלך הפניה או הסטייה שמאלה, אלא רק לאחר שירד מרכבו.

בהמשך, נחקר והשיב כי הכביש היה פנוי.

הנאשם נחקר והעיד כי שהה במקום כ-20 דקות, אך כיוון שלא היה קשור לתאונה, עזב את המקום.

באשר לגרסת עדת הראיה, לפיה החל בפניית פרסה, עובר לנפילת המעורב, השיב כי אינו יודע מי העדה ומי הביאה וכי סטה רק לאחר ששמע חבטה.

לשאלת בית המשפט, השיב הנאשם כי לא חסם דרכו של הרוכב המעורב וזאת הוא מסיק מכך שלא היה מגע בין הקטנוע לרכבו.

הנאשם נשאל מדוע לא הביא לעדות את החבר שהיה עמו ברכב והשיב כי מסר פרטיו במשטרה וכי אין זה מתפקידו לחקור, אלא תפקידה של המאשימה והוא אינו אשם בתאונה.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי ראיות המאשימה, שמעתי עדויות הצדדים וסיכומיהם, שוכנעתי כי הנאשם נושא באחריות לגרם תאונת הדרכים המתוארת בכתב האישום.

מעדותם של עדי הראיה, הניטראליים, באשר לאופן קרות התאונה, עולה רשלנותו המובהקת של הנאשם באופן נהיגתו, רשלנות שהיא שגרמה לתאונה ולתוצאותיה.

שני העדים העידו בבית המשפט, כמפורט לעיל, באופן ענייני ואמין ביותר ומעדותם עולה כי הנאשם סטה שמאלה מנתיב נסיעתו, בסמוך לאחר שפנה ימינה ובעקבותיו הרוכב המעורב, גרם לנפילת הרוכב ועלה עליו עם גלגל הרכב.

שני העדים הביעו דעתם כי הנאשם הוא שאשם בתאונה, ללא עוררין וסתרו גרסתו לפיה סטה שמאלה, רק לאחר ששמע חבטה וצעקה מאחוריו.

ברי כי בית המשפט ייתן משקל ממשי לעדותם של שני עדים, שאין להם כל עניין בתוצאות המשפט.

בנוסף, עדות הנאשם לא עשתה עלי רושם אמין וזאת, בלשון המעטה.

גרסתו לפיה התכוון לבצע פניית פרסה שמאלה, אך סטייתו שמאלה עובר לתאונה, נבעה מכך ששמע לפתע צעקה, נסתרה על ידי עדי התביעה ואינה מתיישבת עם השכל הישר.

אין זה סביר בעיני כי לשמע צעקה וחבטה מאחור, יבחר נהג לסטות לעבר נתיב הנסיעה הנגדי ואין זה סביר כי באותו שבריר שניה, בו נדרש הנאשם להגיב, לאחר ששמע צעקה וחבטה לטענתו, הוא הספיק לבחון את מצב כלי הרכב לימינו, מאחוריו ובנתיב הנגדי ואז בחר לסטות שמאלה בחדות.

בהודעתו, בשורות 22-23, עת נשאל אם החל לבצע פנית פרסה לפני התאונה, השיב הנאשם: "לא שאני זוכר", דהיינו, לא הכחיש זאת באופן חד משמעי.

הנאשם נמנע מלהביא לעדות את החבר שהיה לצדו ברכב, במועד התאונה וההסבר שנתן לכך בבית המשפט, לפיו, מתפקידה של המשטרה לחקור ולא שלו, בעוד שלנאשם עצמו, אמור להיות אינטרס מובהק להביא לעדות עד שיכול לתמוך בגרסתו באשר לאופן קרות התאונה, אין בו כדי להצדיק הימנעות זו, שתיזקף לחובתו. חזקה כי לנאשם היו מניעים משלו שלא להביא את חברו לעדות ואף אם היה על המאשימה לזמנו לחקירה במשטרה, הרי שאם לא עשתה כן, יכול היה הנאשם לפנות אל החוקר שיזמנו, לבקש מהחבר לגשת מיוזמתו למשטרה, אך הוא בחר שלא לעשות דבר.

הנאשם אישר כי לא הבחין בקטנוע, בטרם נצמד לנתיב השמאלי ובהמשך, לפני שסטה שמאלה ולא פירט מדוע לא יכול היה לבלום או לסטות ימינה, אם נבהל לשמע צעקה וחבטה מאחוריו.

בסיכומיו, טען ב"כ הנאשם לגבי חומר חקירה שנעלם מהתיק והכוונה, לדו"ח פעולה נוסף, שערך ע"ת 1.

עסקין בדו"ח שנרשם לאחר התאונה, בעת שרכב הנאשם כבר לא היה במקום ואין בו כדי להוות ראיה ישירה או עקיפה אפילו לאופן בו קרתה התאונה, שכן, אין מחלוקת כי העד לא נכח במקום בעת התאונה ולא יכול היה לתעד מצב כלי הרכב בזירה, מקום בו הנאשם נסע בטרם הגעת העד. בנסיבות אלה ונוכח עדותם של עדי הראיה לתאונה, הרי שאין בדו"ח החסר, כדי לסייע, לטעמי, להגנת הנאשם.

עוד טען הסנגור, כי היה עד ראיה נוסף שלא נחקר, אך מקום בו פרטיו של אותו עד היו בידי ההגנה, כחלק מחומר החקירה, הרי שהיה באפשרותה לזמנו כעד מטעמה לבית המשפט, אך היא בחרה שלא לעשות כן.

בע"פ 70237/07 אדרי אביב נ' מדינת ישראל, נאמר:

"כידוע, שיטת המשפט הישראלית, אינה דורשת את הבאתה של הראיה המקסימלית (ראה: ע"פ 4384/93 אילן מליקר נ' מדינת ישראל (לא פורסם 25.5.94), "ברם, היעדרה שלראיה "מקסימלית" אינו שולל את יכולת התביעה להוכיח את המוטל עליה, שהרי די שהטעון הוכחה יוכח באמצעות ראיה מספקת. במילים אחרות, בית המשפט יכול להכריע את דבר אשמו של נאשם על סמך הראיות שבפניו, גם אם בפוטנציה קיימות ראיות נוספות שיכולות לסייע בהוכחת השאלה השנויה במחלוקת"; ע"פ (תל אביב- יפו) 71058/00 סקה אברהם נ' מדינת ישראל (לא פורסם 17.1.01); ע"פ (תל-אביב- יפו) 462/98 מי צור שלמה נ' Reebok International Ltd. (לא פורסם 14.9.99); ע"פ (נצרת) 1352/06 הייב ווליד נ' מדינת ישראל (לא פורסם 3.7.07); ת"פ (ירושלים) 3919/02 מדינת ישראל נ' כהן ליאת (לא פורסם 13.1.04), עמ' 1445). השאלה הניצבת בפני בית המשפט הינה, האם הראיות שהובאו, די בהן כדי להוכיח אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, בהבדל מהשאלה: האם ניתן היה להביא ראיות נוספות, אולי אפילו טובות יותר להוכחת האשמה. "וכך סוכמו הדברים בת"פ (חי') 276/88: השאלה העומדת בפניו היא, האם מן הראיות שבפניו... מוכחת אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר. אם יכולות היו להיות בידי התביעה ראיות נוספות, שאותן היא לא הביאה או לא גילתה, אין בכוח מחדל זה לגרוע מכוחן של הראיות שהוגשו... לבית המשפט, אם יהיו מספיקות לביסוס הרשעה (ע"פ 654/79...). ובע"פ 8002/99 חזר בית המשפט על דברים שנאמרו בע"פ 804/95: "הדין הוא שדי בראיה 'מספקת' ואין כלל המחייב את התביעה להציג את הראיה ה'מקסימלית' שניתן להשיג..." (י'

קדמי, על הראיות, חלק שני(תשס"ד- 2003) עמ' 607).

כפועל יוצא מכך, אי נקיטה בפעולה מסוימת (כגון בדיקת צמיגים), אפילו תוגדר כמחדל חקירתי- לא בהכרח תביא למסקנה כי שגה בית משפט קמא כאשר השתית את ממצאיו על הראיות הקיימות".

האמור לעיל, כוחו יפה גם לטענות הסנגור כנגד בוחן התנועה, שהגיע לזירת התאונה בחלוף זמן ולא על אתר וזאת על פי נהלי המשטרה. התרשים שערך הבוחן, משקף כיווני נסיעה בלבד ותו לא ואין מקום לקבל טענת הסנגור כי מהתרשים עולה כי הנאשם לא סטה מנתיב נסיעתו.

כך גם לגבי התרשים/סקיצה, שערך העד המעורב, במסגרת חקירתו במשטרה, תרשים שלא נמצא בתיק החקירה ולא הוגש על ידי המאשימה- שוב, עסקין בראיה משנית, המתייחסת לכיווני נסיעה בלבד, עובר לתאונה, כאשר אין מחלוקת בין הצדדים בסוגיה זו ואין בכך כדי לקבוע אחריות לגרם התאונה.

ברע"פ 6006/15 נמרוד משה נגד מדינת ישראל, אמרה כבוד הנשיאה נאור:

"בענייננו, החקירה לא הייתה אמנם חפה מפגמים - וזאת בפרט ביחס לאישום בעבירה של הפרעה לשוטרי בשעת מילוי תפקידו. אולם הלכה היא "כי בהינתן תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, הרי שאין בקיומם של מחדלי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזיכויו של הנאשם. בחינת טענות הנוגעות למחדלי חקירה תעשה בשני שלבים: תחילה יש לבחון האם מדובר כלל במחדל חקירה. רק אם המענה לשאלה הראשונה הוא בחיוב, יש לבחון את השאלה, האם בשל מחדלי החקירה הנטענים, נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן" (ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל (10.7.2013)).

אכן, היה מחדל מצידה של המאשימה, באי הגשת מסמכים שאמורים היו להימצא בתיק החקירה, אך איני סבורה כי העדרם של המסמכים שבנדון, הגיע לכדי פגיעה בהגנתו של הנאשם ובזכותו להליך הוגן.

אשוב ואדגיש, כי גרסת הנאשם, כשלעצמה, לא עשתה עלי רושם אמין כלל ועיקר.

אכן, עדי הראיה לא הבחינו במדויק במסלול נסיעת הנאשם, אך בהצטרף עדותם למכלול הראיות שבתיק, לרבות גרסת הנאשם עצמו, יש בכך, לשיטתי, כדי להוות ראיות נסיבתיות שיש בהן כדי להביא להרשעת הנאשם.

לעניין זה, של ראיות נסיבתיות, נאמר בפסיקה -

ברע"פ 2884/12 אופיר חביבה נגד מדינת ישראל:

ראיות נסיבתיות הינן נבדלות מראיות ישירות. לצורך הוכחת הממצא העובדתי שמבוקש להוכיח על פי ראיות נסיבתיות, נדרשת חוליה מקשרת, בגדר תהליך של הסקת מסקנות (ראו: ע"פ 9439/06 אברהם איפרגן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 13 (10.4.2008); ע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד, פ"ד נו(5) 221, 227 (2002) (להלן: פרשת מקדאד); ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(6) 577, 586-587 (2003)). תנאי לקביעת ממצא מרשיע על בסיס ראיות נסיבתיות הוא כי אותו תהליך של הסקת מסקנות מוביל למסקנה הגיונית וסבירה אחת בלבד, המפלילה את הנאשם".

בע"פ 1620/10 מצגורה נגד מדינת ישראל, :

"כפי שנקבע לא אחת בפסיקת בית משפט זה, כאשר מסכת הראיות של התביעה מבוססת על ראיות נסיבתיות - על בית המשפט לבחון כל תרחיש אפשרי שעשוי להתיישב עם הראיות. אם המסקנה האחת והיחידה שעולה מהניתוח היא לרעת הנאשם - יוכל בית המשפט להרשיעו על בסיס ראיות אלו (ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל, פסקה 148 (10.11.2011); ע"פ 8704/09 באשה נ' מדינת ישראל, עמ' 44 לחוות דעתי (11.11.2012)). כלל זה כפוף לעיקרון לפיו לא ישא אדם באחריות פלילית אלא אם היא הוכחה מעבר לספק סביר (ראו סעיף 34כב לחוק העונשין, התשל"ז-1977)".

לטעמי, נוכח מכלול הראיות שהובאו בפני וגרסתו הבלתי סבירה של הנאשם, הרי שהתרחיש האפשרי היחיד, לאופן קרות התאונה, הנו התרחיש שהציגה בפני המאשימה.

באשר לטענות ההגנה כנגד אופן נהיגתו של המעורב בתאונה, הרי שלא מצאתי כי הייתה לו תרומה כלשהי לאופן קרות התאונה, מקום בו נסע הרכב בנתיב נסיעתו ודרכו נחסמה לפתע, כתוצאה מרשלנותו של הנאשם ואין כל חשיבות לעובדה אם היה מגע בין כלי הרכב אם לאו.

הנאשם הוזר מפני הרשעה בעבירות נוספות, על תקנות 144(א)(1) ו-(3) לתקנות התעבורה, שעניינן, עזיבת מקום תאונה ואי מסירת פרטים לנפגע בתאונה ומהראיות שנשמעו בפני, אני קובעת כי הוכחה אשמת הנאשם גם בעבירות אלה, מקום בו מצא לנכון לרדת מהרכב, לגשת לפצוע ששכב על הכביש ולאחר מכן, לחזור לרכב ולעזוב את המקום, מבלי להמתין להגעת המשטרה ומבלי למסור פרטים לנפגע בתאונה. ייאמר, כי בעצם הזזת הרכב ממקום עצירתו לאחר התאונה, פגע הנאשם ביכולתה של המשטרה למצות את החקירה במקרה זה.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום וכן בעבירות על תקנות 144(א)(1) ו-(3) לתקנות התעבורה, כמפורט לעיל.

ניתנה היום, כ"ב טבת תשע"ו, 03 ינואר 2016, במעמד הצדדים